Моєму батькові — на спомин душі

Замкнулось коло,
і розлилися в ньому білі соколи. —
Померлий
відійшов
у сяйво.
Проступають
ізсередини
пухнасті голки інею
і покривають тіло.
Великоока галузка
душі,
така пресвітла — світла,
схилилася над ним.
Жалобним голосом
сопілки,
наче срібло,
прокреслює для себе крила.
До чашки із водою
і до хліба
ніхто не доторкнеться
ні день,
ні два,
ані віки:
чиста стіна
у дзеркалі.